

[Ole Bjørn Kraft.]

helst Tegn til at aftage, men tværtimod kan ventes yderligere at blive øget. Vi har bygget en Dæmning, men Vandet stiger stadig. Vor Opgave maa være at sørge for, at Dæmningen kan holde, og at ikke Uagtsomhed eller manglende Forstaaelse af Dæmningsens Betydning en Dag skal føre til, at den sprænges og Vandfloden faar sit frie Løb.

Naar jeg siger Tingen paa denne Maade, vil der ikke være mange, der vil protestere herimod. Der er vistnok i vort Folk en meget udbredt Forstaaelse af, hvad Inflation betyder for den enkelte og for Samfundet. Men noget anderledes stiller Sagen sig, naar man gaar fra det generelle til det enkelte Tilfælde. Den enkelte Person — eller Virksomhed eller Erhvervsgruppe — har straks langt vanskeligere ved at erkende Nødvendigheden af den Politik, det har været Regeringens Maal at føre, naar det drejer sig om hans egne Forhold, der altid forekommer den enkelte som en Undtagelse, der kræver et særligt Hensyn. Hvor ofte tegner Situationen sig da ikke, som om Staten og Borgerne i dette Spørgsmaal staar over for hinanden som Modstandere, hvor Staten egentlig uden Grund søger at hindre en velfortjent Indtægtsforøgelse. Der opstaar da en Spænding, som undertiden kan have meget bitre Former. Men heroverfor er der nu engang ikke andet at gøre end det, man ogsaa har gjort fra Statsledelsens Side, og som den bør have den fulde Støtte til fra Rigsdagen: uden Vaklen at fastholde den lagte Politik og stadig holde sig for Øje, at det, som i det enkelte Tilfælde kan synes at være til Skade eller at være en Urimelighed, aldrig er det, men i Virkeligheden er i alles velforstaaede Interesse, hvis den mindre Gene ikke en Dag skal afløses af den store Ulykke.

Det, det drejer sig om, er ikke, som mange tror, et Spørgsmaal om en anden Fordeling af Goderne end den, der forekommer den enkelte rimelig, men er, naar man ser til Bunds i Tingene, Spørgsmaalet om *Bevarelsen* af Goderne. Derfor maa enhver kunne se, at øges Trykket paa Priserne ved stadige Krav om Forhøjelser, snart paa det ene Felt snart paa det andet, betyder det hver Gang en Svækkelse af den Dæmning, vi har rejst, indtil den en Dag vil være saa gennemhullet, at Kravet om den generelle og alvorlige Lønstigning ikke længere af sociale og retfærdighedsmæssige Hensyn kan afvises. Men den Dag, hvor Lønniveauet for Alvor hæves, betyder det, at det store Skred kommer, det Skred, der

vil begrave Pengenes Værdi, og saa vil den lille tilkæmpede Gevinst blive til det maaske i Virkeligheden uoprettelige Tab.

Det er derfor Statens Pligt ogsaa over for Borgerne at staa fast ved den engangtagne Beslutning. Staten maa afvise ethvert Forsøg paa at blive tvunget bort herfra, hvad enten det sker paa den ene eller den anden Maade. Vi er i denne Tid ikke sluppet for Eksempler paa, at Erhvervsgrupper har forsøgt at anvende den Magt, de mener de besidder, til at tvinge Staten til at give efter for deres Ønsker.

De tjener hverken Samfundets eller deres egne Interesser derved. De handler kortsynet og egensindigt. Deres Optræden er efter min Vurdering et Vidnesbyrd om en manglende Forstaaelse af Tidens Vilkaar, et Levn af en økonomisk og politisk Betragtning, der ikke længere kan godkendes.

Til denne rent økonomiske Synsmaade, men stærkt støttende denne, maa føjes en social. Man behøver blot et Øjeblik at forestille sig, hvad det vilde betyde for vort Samfund, hvis der til de Vanskeligheder af økonomisk og national Karakter, der allerede eksisterer, blev føjet en dybtgående social Spænding, der kunde hente sin Berettigelse fra en virkelig Forskydning i Leveniveauet og i Godernes Fordeling. Vor nationale Solidaritet maa ogsaa være en økonomisk. Selv under de nuværende Omstændigheder er der store Kredse i vort Folk, antagelig hele Arbejder- og Mellemstanden i Byerne, der er ude for en meget haard Belastning.

Trods alt er Tilstanden dog endnu nogenlunde taalelig, men heller ikke mere. Foretagne Undersøgelser viser med al og sørgelig Tydelighed, at vi ikke er kommet igennem disse Aar uden at give Koncessioner. Faren for en alvorlig Forringelse, ikke mindst af den opvoksende Slægts Sundhedstilstand, er ikke overvundet. Den vil vokse med de stadig øgede Vanskeligheder ved at fremskaffe de til det danske Hjemmeforbrug fornødne Forsyninger, og her kan det ikke nytte at henvise til Forholdene i andre Lande. Selv med rigeligere Forsyninger kan Faren godt være større hos os, fordi vi er indstillet paa og vor Fysik vænnet til en anden Levestandard. Hvis til Forsyningsvanskelighederne yderligere blev føjet, at vore Bestræbelser for at fastholde Prisniveauet for de nødvendige Varers Vedkommende brød sammen, kunde vi meget let komme ud i en national og social Situation, hvor alt, hvad vi hidtil har kæmpet for at bevare, kom til at gaa til Spilde.